

نقش ابراز علاقه در استحکام خانواده/ احادیثی درباره دوست داشتن زن و فرزند

ابراز دوستی و اظهار علاقه، خود فرد را هم مورد علاقه و محبت دیگران قرار می دهد، چرا که معاشرت گرم و محبت آمیز با دیگران، هنری است شایسته که باید کوشید این ادب اجتماعی را فرا گرفت و به کار بست.

ابراز دوستی و اظهار علاقه، خود فرد را هم مورد علاقه و محبت دیگران قرار می دهد، چرا که معاشرت گرم و محبت آمیز با دیگران، هنری است شایسته که باید کوشید این ادب اجتماعی را فرا گرفت و به کار بست. به گزارش خبرگزاری مهر، گاهی گفتن کلمه "دوست دارم" شعله محبت را فروزان می کند و به زندگی ها روح و نشاط می بخشد. ابراز عشق و علاقه در محیط خانواده، میان دو همسر، یا میان پدر و مادر نسبت به فرزندانشان خانه را به بهشت تبدیل می کند. چه دوزخ های سوزانی که معلول کمبود محبت و عاطفه فرزندان از جانب والدین است و حسرت شنیدن "عزیزم، دلبندم تو را دوست دارم و..." سالها بر دل فرزندان می ماند و گرفتار عقده کمبود محبت می شوند.

ابراز علاقه علاوه بر محیط اجتماعی و روابط انسانی مسلمانان با یکدیگر در محیط خانه و میان افراد خانواده هم مطرح است. صفای زندگی به حاکمیت عشق و علاقه بر محیط زندگی و معاشرت است و اگر دوستی و علاقه نباشد زندگی جهنمی است سوزان و محیطی است سرد و بی روح. پیامبر اکرم(ص) فرمود؛ اینکه مردی به همسر خود بگوید "تو را دوست دارم" هرگز از دل همسر بیرون نمی رود!

البته شگفت آور است که برخی چقدر بخیل هستند و از گفتن واژه های محبت آور نسبت به همسر و فرزندان و دوستان و بستگان خویش، مضایقه دارند و از عواقب و پیامدهای نیکو و آثار سازنده آن غافل هستند. البته ابراز دوستی و محبت تنها به گفتن و لفظ نیست. گاهی احترام کردن، بوسیدن، نوازش کردن، هدیه و سوغات خریدن و این گونه حرکات، نشانه عشق و دوستی است.

رسول خدا(ص) فرمود: کودکان را دوست بدارید و به آنان ترحم و شفقت نمایید. لطف و مهربانی به خردسالان گواه عشق و محبت نسبت به آنهاست و ترحم، خود نشانه محبت داشتن به فرزندان است. در روایات بسیاری بوسیدن فرزند توصیه شده و برای هر بوسیدن اولاد درجه ای در بهشت منظور گشته است.

در روایت آمده روزی حضرت رسول(ص) دو فرزندش امام حسن و امام حسین (ع) را بوسید. اقرع بن حابس کنار حضرت بود گفت؛ من ده فرزند دارم تا کنون هیچ کدام را نبوسیده ام! پیامبر خدا فرمود، من با تو چه کنم، که خدا رحم و عطوفت را از دلت کنده است. در روایات متعددی هم به رعایت عدالت در بوسیدن و پرهیز از تبعیض و ابراز محبت به فرزندان تاکید شده است.

فرزندی که از پدر و مادر محبت ندیده و سخن گرم و عشق آفرین نشنیده است، به این نتیجه می رسد که دوستش ندارند و در خانه جایی برای او وجود ندارد و این عقده ها بعدها برای او چه پسر و چه دختر مشکل به بار می آورد.

فرزندانی که از خانه فرار می کنند، پسران و دخترانی که جذب برخوردهای عاطفی دشمنان دوست نما می شوند و به فساد می گرایند، اینها معلول فقدان محبت و عاطفه در درون خانواده می شوند و اگر فرزندان در محیط خانه از نظر عاطفی و محبت اشباع شوند، هرگز به دام شیادان که با تور محبت به شکار جوانان و نوجوانان می پردازند نمی افتند.

اسلام توصیه فراوان به محبت بین زن و شوهر کرده است. امام صادق(ع) می فرماید؛ هر قدر ایمان مردی زیادتر باشد، دوستی او نسبت به همسرش بیشتر است. احادیثی که از دوستی زن مذمت می کند مربوط به شهوترانی و زن بازی و زن بارگی است و مربوط به افراط در اعمال غریزه جنسی و کشیده شدن به گناه و حرام است.

بنابراین حیات اجتماعی، شادابی و صفا مدیون محبت و دوستی است. وقتی به کسی علاقه و محبت داریم چه همسر، چه برادر و خواهرمان، چه فرزندانمان، چه هر انسان دیگری که به دلیل داشتن فضیلتی و برخورداری از عملکردی شایسته و تحسین برانگیز، محبوب ما شده و در خانه دلمان جای گرفته است این دوست داشتن و ارادت و عشق را بر زبان آوریم و در دل نگه نداریم.

منابع:

وسایل شیعہ/ج 20

میزان الحکمہ/ج 10